

(1925 – 2016)

ENVER GALİP CEYLAN

Enver Galip Ceylan Hocaefendi Karadeniz'in Ordu ilinin Perşembe ilçesinden gelip, İstanbul'un tarihi camilerinden Nuruosmaniye'de önce müezzinlik, daha sonra da imamlık ve Kur'an Kursu hocalığı yaparak bir ömür boyu Kur'an'a hizmet etmiş kıymetli bir ilim adamıdır. Bir süre Şişli Camiinde de hizmet vermiştir. İstanbul'un meşhur âlimlerinden ders alan Hocaefendi Arapça ve ileri derecede Osmanlı Türkçesi bilmektedir. İlminin zekâtını; Kur'an Lisanı Elifbası, Yeni Furkan Tecvidi, Kırk Derste Osmanlı Türkçesi gibi eserler vererek karşılayan hocamız; yüzlerce, binlerce Kur'an talebesi yetiştirmiştir. Hocaefendi 1989 yılında aynı camiden emekli olmuştur.

On iki yaşında iken, Allah'ın Kelamı Kur'an'ı öğretenlerin meçhul yerlere alınıp götürüldüğü bir dönemde Hafız-ı Kur'an olmuştur küçük Enver. Bize çocukluğunda yaşadığı, şimdiki nesillerin anlamakta zorlanacağı çok garip, çok hazin, çok ibretli bir zorbalığı anlatarak söze başladı Hocamız. Nefesimizi tutarak dinledik. Hüzne boğulmuştuk. Acı hatırayı bitirince derin bir nefes alıp, bugünleri bizlere gösteren Rabbimize şükrettik.

Ahmed Aytimur Ağabeyin vesilesi ile Risale-i Nur'u tanıyan Enver Galip Ceylan Hocaefendi'nin kendisi de önemli bir meyve vermiş ve Mehmed Fırıncı Ağabeyin vesilesi olmuştur. Bediüzzaman Hazretlerine yaptığı ziyaretini bir ilim adamı hassasiyetiyle dile getiren Hocaefendi'nin verdiği iki mesajını, bilhassa dikkatleri çekmek istiyorum. Hz. Üstad'ın, 'Şarkı' dediği uydurma ezana karşı hiddeti bunlardan birincisi. Diğeri ise; Bediüzzaman Said Nursi'nin şemalidir. Şimdiye kadar Hz. Üstad'ı gören sayısız şahidlerle konuşmak, görüşmek nasip oldu. Fakat Enver Ceylan kadar Üstad Hazretlerinin şemalini bütün yönleriyle açık ve net bir şekilde anlatan kimseyi hatırlamıyorum.

Enver Galip Ceylan Hocaefendi İstanbul Göztepe'de bulunan evinde 17 Nisan 2011 tarihinde kabul etti bizi. Hatıralarını kamera ile kaydettik. Yazdıklarımı yazıp düzenledikten sonra Enver Galip hocamıza gönderdim, hassasiyetle tashih ettikten sonra yayınlanmasına onay vermiştir.

Enver Galip Ceylan Anlatıyor:

Doğum yerim Ordu'nun Perşembe kazasıdır. 1925 tarihinde doğdum. Babam merhum Dursun Ali Ceylan okuyamamış ama Kur'anı Kerim'i bilirdi.

KUR'AN KURSU İÇİN NAHIYE MÜDÜRÜ: "KARDEŞİM SİZ DELİRDİNİZ Mİ, KAFANIZI MI KAYBETTİNİZ SİZ?"

1930'lu senelerin ilk yılları... Altı-yedi yaşlarındayım ben. Babam Dursun Ali Ceylan bende bir kabiliyet görmüş okutmak istemiş. Fakat medreseler, dini müesseseler kapanmış, Kur'an öğreten yok, olsa da yasak. Daha önceden köyümüzün ortasında Sıbyan Mektebi vardı. İlkokula gitmeden herkes orada Kur'anı öğreniyordu. İstanbul'da, Anadolu'da her köyde bu sıbyan mekteplerinden vardı. Bu müesseselerin hepsi kapandı. Buna rağmen babam, muhtara "Kardeşim, biz bu çocuklarımıza namazı nasıl öğreteceğiz? Bir hoca tutalım" demiş. Muhtar da demiş ki "Sen yasak olduğunu bilmiyor musun? Yasak!" O zaman daha Perşembe kaza değil, nahiye. Nahiye Müdürü de otuz senedir orada görev yapıyor, ama dindar bir adam. Fakat devir değişmiş, dindarlar da halinden korkar hale gelmiş. Muhtarla babam "Gidelim Nahiye Müdürüne, o bizi idare etsin" demişler. Bu öyle

bir devirde oluyor ki inkılâplar olmuş, asılanlar, kesilenler olmuş, millet yılmış, korkmuş. Yalnız müsaade edilen, uydurma ezan, camilerde namaz... Dini bir mektep, medrese yok memlekette.

Nahiye Müdürü diyor ki “Kardeşim siz delirdiniz mi, kafanızı mı kaybettiniz siz? Yasak olduğunu biliyor musunuz siz?” “Biliyoruz da biz sizden rica ediyoruz.” Adamın gözleri yaşarmış, “Ben size Kur’anı okutmayın diyemem, Allah’tan korkarım. Fakat okutun da diyemem. Devlet sizden evvel benim cezamı verir. Siz benim hayatıma sebep mi olmak istiyorsunuz?” demiş. Sonra “Siz bana bir şey söylemediniz, ben sizden bir şey duymadım. Ne yaparsanız yapın. Amaaa bana şikâyet gelirse, kanuni muameleyi yaparım, hocanızı içeri atarım, bana darılmayın” diye mertçe cevap vermiş. Babamlar, bu bize yeter deyip yanından ayrılıyorlar.

Buldukları hoca, yakın köyden Oturoğlu Durmuş Çavuş diye yaşlı, kır sakallı bir adam. Fakat zeki, uyanık, tecrübeli biri... Düşünün askere nefer olarak gidiyor, Başçavuş olarak terhis oluyor. Osmanlı’da büyük imamların, Kurra Hafızların yanında köylerde sırf Kur’an öğretmek için köy hocaları da varmış. Bu zat o dönemlerden kalma biriydi. Gayet güzel okuma usulleri vardı. Başladık, hoca gayet pratik öğretiyor. Kısa zamanda Elifbayı bitirdik, Amme Cüzüne başladık. Böyle devam ettik, Yasin-i Şerif’e kadar vardık.

Küçük bir binada oluyordu bu dersler. Bir gün kapıdan içeri pat diye bir jandarma onbaşısı girdi. Hocaya böyle eliyle dur, gel işareti yaptı. Hocanın rengi attı. “Gel bakalım hoca” dedi. Daha girer girmez hakaret başladı. “Neler var senin heybende?” Yani muska mı yazıyor diye aradılar. Elleri kelepçeyi vurdular. Bütün Kur’anı Kerimler ve diğer kitaplar toplandı, bir çuvala dolduruldu.

Diğer kitaplar dediğimi şöyle izah edeyim. Hoca çok uyanık bir adamdı. Bize bazen, yarın alfabe ve kıraat (okuma) kitaplarınızı da getirin derdi. Kurs arasında, hadi bakalım bilenler bilmeyenlere öğretsin derdi bize. Orada Kur’anı öğrenirken, yeni yazıyı da öğrendik biz. Bir de kasabamızda yetim çocuklar için leyli (yatılı) bir mektep vardı. Bizim orası güzel bir yerdi, çayı vardı. Mayıs ayında, Hidrellez’de oranın talebeleri, o çocuklar bizim oralara gelirler, top oynarlardı. Hoca Kur’an öğretmenin yasak olduğunu bildiği için, onlar göründü mü hemen dersi tatil eder, işi idare ederdi. Biz de o çocuklara karışıp oynardık.

Neyse bir aza vardı, Abdurrahmanoğlu Ali Efendi diye güngörmüş, yaşlı bir adam. Tutulan zaptı imza ettirmek için jandarmalar ona da uğruyorlar. Abdurrahmanoğlu Ali Efendinin evinin bahçesinde oturuyorlar ve Jandarmalar zaptı uzatıyorlar. Ali Efendi memuriyet yapmış, bilgili birisi. Zaptı okuyor. Sonra elini atıp çuvalı karıştırıyor. Allah’tan eline, Kur’anı Kerim geçiyor, alıyor. “Bu Allah’ın kelamını nasıl yerlere koydun böyle?” diyor Onbaşıya. Onbaşı diyor ki “Ben emir kuluyum, memleketinizde şikâyeti yapana söyleyin bunu.” “Oğlum sen Müslüman evladısın, bırak başkasının kötülüğünü, bu adam ne yaptı ki bunları yazmışsınız” diyor. Demek zabıta neler yazıyordu bilmiyoruz artık. Hocanın elleri kelepçeliydi... Velhasıl ikna ediyor onbaşıyı. “Ne yazacağız o zaman zapta? Nasıl yalan yazalım?” diyor. “Evladım, burada yalan caizdir. Bu hoca yakın köyden bizim köye gelmiş. O sırada oyun oynayan çocuklar hocayı görünce etrafını sarmışlar. ‘Hocam bizi dinler misin’ diye sormuşlar. O anda oradan geçen birisi bunu yasak ders diye görmüş, şikâyet etmiş diye yazalım, yeter” demiş. Ve öyle yazmışlar. Bu zat sayesinde ilk tutulan zabıt değiştiriliyor.

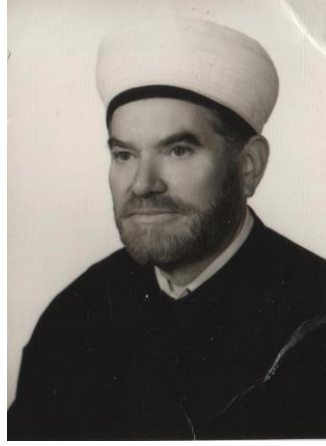
Muhtar, babam çok korkmuştu tabi. O zamanlarda jandarma demek; bugünkü validen daha etkili ve yetkili. Bugün insanlar validen korkmaz ama o tarihlerde jandarmadan çok korkulurdu.

Babam anlattı; “Gittik, rengi atmıştı nahiye müdürünün. Korkudan, heyecandan ayakta sağa sola gezinip duruyor. Yüksek sesli bir adamdı “Geldin mi evladım onbaşı. Ver bakayım şu zaptı, bunlar ne halt etmişler bir bakayım” demiş. Sonra hocanın yakasını tutmuş, “Sen benim nahiyemde kanuna aykırı hareket edeceksin ha; yobaz herif?” diyor ve itiyor. Hoca küt diye yere düşüyor. Muhtar, iş sağlama alınmıştı ya; “Telaş edecek bir şey yok müdür bey...” diyecek oluyor. Nahiye müdürü “Sus! Seni de ayağımın altına alırım şimdi” diye susturuyor. Müdür yerine oturunca Onbaşı zaptı veriyor. Müdür okuyunca bir oh çekip şöyle geriye doğru yaslanıp kaykılıyor. Hemen telefona sarılıyor. Doğrudan doğruya valiye açıyor. Vali “Bir şey yakaladınız mı?” diyor. “Bir şey yakalanmadı efendim” diyor. Zaten o ihtiyar memur Ali Efendi zabıt değiştikten sonra çuvalı omzuna alıp, götürmüştü. Velhasıl Müdür de rahatlamış, onlar da rahatlamış. Vali “Maarif müdürüyle görüşün” demiş. Maarif müdürü de aynı şeyi sormuş. Ona da bir şey yakalanmadı deyince, böylece bu beladan kurtulmuşlar. Bu kısımları babam rahmetli anlatmıştı bana.

Karadeniz’de biliyorsunuzdur köyler bahçelidir ve birer kilometre gibi aralıklarla mahalle mahalle dağılmıştır. Bu hadise duyulunca o mahallerde de gizlice yapılan Kur’an derslerini hemen kapattılar. Ve maalesef senelerce Kur’an okuma dersleri verilememiştir bizim oralarda.

NURUOSMANIYE VE ŞİŞLİ CAMİİ GÖREVLERİ

İşte ben bu şartlarda Kur'anı öğrendim. Sene 1937 oldu, babam benim yakamı bırakmadı. Beni yine Perşembe kasabamızda oturan halasının torunu Hafız Cemal Güler Efendiye verdi, onun yanında hafız oldum. 1948'de askerden geldikten sonra İstanbul'a, Nuruosmaniye Camine gittim. Caminin Başımamı ve Kur'an kursu hocası Hasan Akkuş Hocaefendiden ders aldım. Birkaç ay sonra camide onun yanında yardımcı oldum. 1949 senesinde imtihana girdim Nuruosmaniye Camisinin altıncı müezzini oldum. Orada iki sene resmi müezzinlik yaptıktan sonra 1951 yılında Şişli Camiine geçtim. Beş sene sonra 1956'da imam olarak tekrar Nuruosmaniye Camiine geldim. 1989'da Nuruosmaniye Camii Başımamlığından emekli oldum.

İmam Enver Galip Ceylan

RİSALE-İ NUR'U AHMED AYTIMUR'LA TANIDIM

Sene 1949. Nuruosmaniye Camiinde müezzinlik yapıyorum. Bir gün Ahmed Aytimur camiye geldi "Hafız hocam bizim risaleleri matbaada bassak alıp götürüyorlar, sen buna bakarak yazıversen?" dedi ve bana risale verdi. Ben de "Buna lüzum yok, ben Osmanlı Türkçesini okuyabiliyorum zaten" dedim. "Nasıl! Sen eski yazı biliyor musun?" dedi. "Elhamdülillah biliyorum" dedim. "Öyleyse sen bunu oku" dedi ve bana bir Mu'cizat-ı Kur'aniye Risalesi verdi. Ama ben ilk başlarda onlardan çekiniyordum, kendimi kolluyordum.

İşte Risale-i Nur'u ilk defa böyle tanıdım ben. Allah sıhhat afiyet versin Ahmed Aytimur ağabey benden büyüktür. Sonra Muhsin Alev, Ziya Arun vardı. Sonradan Mehmetler vardı; Mehmet Fırıncı ve Mehmet Birinci...

MEHMED FIRINCI ALLAH'IN SIFATLARINI SORUNCA

Ben Nuruosmaniye'de müezzin iken Mehmet Fırıncı genç bir delikanlıydı. Böyle güler yüzlü, onların soyadları Güleç'tir zaten. Hep gülerken konuşur. Orada onun akrabaları vardı, kebabçı, aşçı, fırıncı hepsi öyle güleçti. Çok da dindar değillerdi. Babasını da görmüştüm. Fırıncıydı onlar Nuruosmaniye civarında; yalnız ekmek fırını değil de börek, poğaçaya fırıncıydı. Mehmed poğaçaya falan getirirdi bizim çocuklara. Belki de onlardan ders alıyordu, ben oralarda görürdüm onu hep. Yeni, hevesli kitap okumaya meraklı bir genç.

1948 olması lazım. O sıralarda Ömer Nasuhi Bilmen'in Büyük İslam İlmihali formalar halinde çıkıyordu. Tamamı değil, tamamı sonradan cilt haline getirildi. Bir formada Allahu Teâlâ'nın sıfatlarından bahsediyor. Orada Mehmed sıfatların içinden çıkamamış. Bana sordu ama benim de içinden çıkabileceğim bir şey değildi. "Allah birdir, her yerde hazır ve nazırdır, mekândan münezzehtir, sana senden daha yakındır, sen ondan nihayetsiz uzaksın..." şeklinde bir soru. Bana sorunca "Kardeşim ben hata yapabilirim. Bunu en iyi bilen, Süleymaniye'de Bediüzzaman Hazretlerinin talebeleri Muhsin Alev, Ahmed Aytimur var, seni onlara göndereyim" dedim. Çankırlı Ahmet de yanımızdaydı. Ona "Ahmet ben bugün nöbetçiyim, sen bu kardeşi oraya götür" dedim. "Fırıncı" gitti "Nurcu" geldi. Sonradan İstanbul'a geldiğinde Üstad'ı bile misafir etti, hizmet etti ona.

Fırıncı bazen görüştüğümüzde "Bu hocamız benim mürşidimdir filan" diyor. Ben de "Âmâ adam eline mumu almış da başkalarının yolunu bulmalarına yardım etmiş, ama âmâ kendi görmüyor. Benim halim ona benziyor" diye cevap veriyorum.

ÜSTAD'IN ŞEMÂLİNİ ANLATAYIM SİZE

Şişli Camiinde müezzinliğe devam ederken 1952 senesinde Üstad'ın İstanbul'a geldiğini ve Akşehir Palas Otelinde kaldığını duydum. Üstadın yanında daima Muhsin'in (Alev) olduğunu biliyordum. Bir gün Şişli'den Nuruosmaniye'ye geçtim, öğle namazını kıldım. Orada Çankırlı Ahmet diye bir müezzin arkadaş "Abi sen buraya sık gelmezdin?" dedi. "Üstad gelmiş, ona gideceğim" deyince heyecanla "Ne! Beni de götür" demeye başladı.

Gittik, orada Muhsin'i gördük. Bekliyoruz, giren çıkanlar oldu. Bekleyenlerden bir de bir yedek subay vardı. Muhsin "Girebilirsiniz" dedi, girdik.

Üstadın şemalini anlatayım önce size:

Üstad orta boylu, zayıf, nahif bir zat ama hiç şarklıya benzemiyor... Esmer değil, beyaz kırmızı yanaklı... Saçları uzun, bıyıklı, sakalı yok... Gözleri bakılamayacak kadar canlı, iri ve renkli... Güler yüzlü, mütebessim değil... Sanki ağlar gibi bir çehresi var... Yalnız asık çehreli değil, sadece gözleri ağlar gibi... Hüzün vardı yüzünde... Gayet Vakur ve ciddi... Ben âcizane şöyle bir yorum yaptım; O, İslam âleminin haline ağlıyor... Ayağında beyaz yün çorap, tertemiz... Üzerine giydiği cübbeyle ve başına sardığı sarıkla adeta bir asr-ı saadet Müslüman'ı... Titiz olduğu her haliyle belli... Üstad nur yüzlü, yakışıklı, çok heybetli ve güzel bir insan... Burnumuza gülyâğı kokusu geliyordu...

Ön sıra sağdan; Ordu Müftüsü Mecid Hoca, Av. Bekir Berk, İmam Yunus Hoca

Arka sıra sağdan; Bir müftülük memuru, Perşembe Müftüsü İsmet Selim, Bekir Berk'in yeğeni, Bekir Berk'in diğer yeğeni, Enver Galip Ceylan, Hafız Selim Albayrak. 1959 ordu

ÜSTAD SUBAY'A, NAMAZINI ASKERİN TA ORTASINDA KIL DEDİ

İçeri girdik, Üstad'ın elini öptük. Biz iki arkadaş yan yana oturduk, Yedek Subay arkadaş sağımıza oturdu. Üstad "Hoş sefa geldiniz kardeşlerim" dedi. Yedek Subay arkadaş "Kardeşim sen nerede bulunuyorsun?" dedi. "Ben ziraat mühendisiyim, Ankara'da yedek Subayım, orada askerliğimi yapıyorum" dedi. "Sana çok mühim bir vazife düşüyor. Namazını kılıyorsun değil mi?" dedi. "Kılıyorum elhamdülillah" dedi. "Namazını kıllarken askerinin ta ortasında kıl. Kabahat yapıyor gibi kenarda, köşede kaçak kılma. Sen zabıt olduğun için sana bir şey yapamazlar. Namaz kılmak isteyen neferler vardır, onlar hür vaziyette namazlarını kılamazlar ama seni görünce onlara cesaret gelir, senin vesilenle namazlarını kılarlar. Sen de iki kat, üç kat, hatta on kat sevap alırsın" dedi. "Kılarım Üstadım" dedi. "Tekrarlıyorum kabahat yapmış gibi gizli kılma, askerinin ta ortasında kıl. Sünnetini kılamadın mı, farzını kıl, ama askerinin ortasında kıl" dedi.

SEN DE MİNARELERDE ŞARKI SÖYLEDİN Mİ?

Üstad bana döndü “Sen ne işle meşgul oluyorsun?” dedi. “Müezzinim Üstadım” dedim. “O şarkıları sen de söyledin mi?” dedi. Hatta üzerine basarak “O şar’kılarını” derken, ‘Kaf’ harfine basarak tecvidli söyledi. Tabi ben hayret ettim. Ben şarkı söylemedim hiçbir yerde diye bir taraftan düşünüyorum. “Nasıl Efendim?” dedim. Sağ elinin şahadet parmağını kaldırıp sallayarak “Minarelerde söylenen şarkıyııı!” dedi. O zaman ben terlemeye başladım, büyük kusur yapmışım diye. “Maalesef Efendim” dedim. Sesini fısıldar gibi alçaltarak “İstiğfar edin, istiğfar edin” dedi.

Ben başımı eğdim, düşünürken Üstad birdenbire dedi ki: “Yeni ezan denilen şey çıktığı zaman benim talebelerimden bir genç de müezzin idi. Bana geldi ‘Üstadım, bu ezan sayılır mı? Ben ayrılıyım mı, bu ezanı okumaya devam mı edeyim?’ diye sordu. Ona, ‘Bu ezan sayılmaz, sen bu müezzinliği bırak’ diyeceğim sırada kalbime ihtar olundu ki; ‘Bu muhlis kardeşim bu vazifeyi bırakırsa onun yerine hevesli, isteyerek, severek bir fasik gelecek, hem kendi günaha girecek, hem de başkalarını günaha sokacak.’ Bir çare düşündüm, ‘Kardeşim sen minareye çıktığın zaman ezanın aslını Allahu Ekber! diye başlayarak sonuna kadar kendi duyacağın kadar okursun; sonra da onların dediğini dersin, inşallah mesuliyetten kurtulmuş olursun. Hem ezanı okumuş, hem de ceza görmemek için tercümesini ilan etmiş olursun’ dedim.”

Üstad devamla, “Bu divaneler ezanı sadece bir davetten ibaret sanıyorlar yahud kasten öyle düşünüyorlar. Hâlbuki ezan bir davetten ibaret değildir. Ezan şear-i İslamiyedir. Ezan esasat-ı diniyeyi günde beş defa âleme, bütün insanlık âlemine ilan ve ilamdır” dedi. Müezzinlik dersi alırken biz ilan ve ilamı biliyorduk ama şear-i İslami’ye olduğunu duymamıştım. İlk defa Üstad’tan duydum. Üstad şunu dedi: “Eğer öyle olsaydı, vaktiyle Osmanlı devrinde büyük çarşılarda münadiler vardı. Orada ezan kolay duyulmazdı, onun için ezandan evvel namaza hazırlanılması için münadiler Müslümanların çarşısında dolaşırdı. ‘Vakt-i Sala yâ mü’minin, Vakt-i Sala yâ mü’minin” diye nida ederlerdi. Kelam Arapça olduğu için Arabistan’da da böyle, Osmanlının her tarafında da öyle” dedi. Ben bunu sonra İstanbul’da büyüklere sordum “Evet öyledir” diye cevap verdiler. Bunu da ilk defa Üstad’tan duydum.

Sonra Üstad “Bu yeni ezan çıktığı zaman Diyanet’teki insanlar buna nasıl razı oldu diye bir talebemi Diyanete gönderdim. O zaman Diyanet’te bir ilim heyeti var. O ilim heyetinin başında bulunan –henüz reis değil- Aksekili Hamdi Efendiye ‘Buna nasıl razı oldular, nasıl fetva verdiler, benim selamımı söyle Hamdi Efendiye git sor’ dedim.” Hamdi Efendi dinliyor, ‘Molla Said Efendi çok haklı ama çok uğraşmakla beraber maalesef mani olamadık’ demiş zavallı” dedi Üstad.

MÜEZZİNLİĞİN SEVABINDAN BAHSETTİ ÜSTAD

Ve ondan sonra ezanın faziletinden, müezzinliğin sevabından bahsetti Üstad. “Hz. Ömer (R.A.), benim eğer halifelik gibi üzerimde bir yük olmasaydı müezzin olurdum” dediğini, faziletinin çok yüksek olduğunu, müezzinin ezanın duyulduğu yerlerdeki mahlûkat adedince müezzine sevap yazıldığını anlattı böyle bir müjde verdi bize Üstad.

ÜSTAD BİZE DERS OKUDU

Üstad duvarda asılı bir kitabı aldı eline, açtı parmağını koyduğu yerden bize bir ders yaptı. “Vaktiyle yazmıştım” diye başlıyordu. Böyle ifadeleri okumaya başladı. Cümleler içinde ‘İman, Hürriyet’ sözleri geçiyordu. Bizim anlayamayacağımız tarzda olduğunu anladı, “O zaman biz Hürriyet istediğimiz gibi, bizim karşımızda olan yani dindar olmayanlar da hürriyet istiyordu ama onların istediği hayvani bir hürriyetti; bizim istediğimiz hürriyet ise Kur’ani, İslami bir hürriyettir” diye şerh etti bize. Bu kadarı hatırımda kaldı benim. Kitabın adını hatırlamıyorum. Ben buradan Risale-i Nur’un okunurken şerh edilebileceğine dair bir fetva çıkarıyorum. Kitabı kapattı, bize baktı “Hoş sefa geldiniz kardeşlerim” dedi. Oradan ayrıldık.

ÜSTAD NAMAZI KESKİN VE ÇEVİK HAREKETLERLE BİR DELİKANLI GİBİ KILIYORDU

Üstad Hazretleri, benim Akşehir Palas ziyaretimden üç-beş gün sonra, talebeleriyle beraber, müezzinlik yaptığım Şişli Camiine geldi. Sirkeci’de halkın teveccühünden kaçtığı için daha sakin bir yer olan bizim camiye gelmişti. Orada namaz kıldı. Mübarek simasını bir kere daha görmüş oldum. Burada kendisinin başından geçen bazı hatıralarını anlattı. Bir ara oy yedi defa zehirlendiğini söyledi. Hizmetinde bulunan genç talebeler pervane gibi etrafında dönüyorlardı.

Namaz kılışına çok dikkat ettim. Namazı sofiler gibi yavaş yavaş kılmıyor, keskin ve çevik hareketlerle bir delikanlı gibi kılıyordu.

ÜSTAD’TAN BAŞKA HİÇBİR MÜRŞİD YAZDIRARAK ÖĞRETMEMİŞTİR

Risale-i Nur hakkında şahsi görüşüm; Risale-i Nur bir ilim, bir irfan, bir mekteptir. Sıradan bir şey değil. Bunu yalnız ben değil, bütün âlem-i İslam söylüyor.

Âcizane benim tespit ettiğim bir şey var. Kur'anı Kerim'de Allah-u Telalanın ilk emri "İkra!"dır. Bu Ayet-i Kerimeyi tatbik etmiştir Üstad. Çünkü Üstad'tan başka hiçbir müşid yazdırarak öğretmemiş. Dikkatinizi çekiyorum. Bütün müşidlerin ellerinden öperiz. Allah onlardan razı olsun. Üstad'a gelip de elini öpen bir köylü olan Şaban'ın eline kalemi veriyor, "Bismillah her hayrın başıdır." Diye başlatıyor. Risale-i Nur talebelerinden bana bir tane okur-yazar olmayanı gösterin. Bu ilim değil mi? Evet, ilim mesleğidir. Zaten Üstadın gayesi bu değil mi? Şimdi bir adam çıkar kürsüde vaaz eder, atar- tutar. Kendisi de eğer anlattıklarını yaşamıyorsa tesir etmez. Bu kulaktan giren, diğerinden çıkar. Üstad ise bizatihi Kur'anı yaşayan, hem bilen, hem yazan, hem tatbik eden bir âlim olduğu için sözü tesir ediyor.

Rahmetli Ömer Nasuhi Bilmen Hocaefendiye demişler ki: "Efendi Hazretleri, Bediüzzaman Hazretlerinin Türkçesi belki sizin kadar kuvvetli değil." Kuvvetli hâlbuki, onların ifadelerini aynı anlatıyorum size. "Fakat arkasında o kadar insan var ki, hayret ediyoruz." Bilmen hoca, "Üstad Bediüzzaman'la benim farkım şudur; biz naklederiz, kitaplardan alıp zamanın insanlarına göre anlatmaya çalışırız. Biz Nâkiliz. O, öyle değil. Onun kulağına üfleyen var." Yani Üstad'ın vehbi ilme malik olduğu söylüyor. Çağlayan gibi akıyor mübarek. O ifadeler nedir? Bazı yerlerde muhatap olarak âlimleri alıyor, bazen de avamı, halkı alıyor, inek, sinek misalleriyle... Hele Anadolu'ya geldikten sonra Üstad'ın lisanı değişiyor. Yani herkes hissesini alıyor. Kendisi yaşadığı için de tesir ediyor.